

Respons

Mauritania: Slaveri i maurerbefolkningen

- Bakgrunn
- Maurernes sosiale struktur
- Omfang av slaveri i dag
- Forhold for haratin-befolkningen i dag
- Lovgivning mot slaveri og håndhevingen av dette
- Reaksjoner mot anti-slaveri-aktivister

Bakgrunn

Mauritania er et tynt befolket ørkenland i den vestre delen av Sahara. Med sin geografiske plassering i overgangen mellom Sahara og Sahel, ligger landet som en bro mellom Nord-Afrika og Vest-Afrika, og mellom arabiske og afrikanske kulturer og språk. Landet er befolket av arabiske folkeslag (maurere), opprinnelig bosatt i nord, og afrikanske folkeslag (halpulaar, soninké, wolof, bambara) i sør, langs grensen til Senegal.

Mauritania beskrives ofte som «slaveriets siste høyborg», og var det siste landet i verden til å avskaffe slaveri i 1981 (Sutter 2012). Mauritanske myndigheter hevder at slaveri ikke lenger praktiseres i landet, mens FN og menneskerettighetsorganisasjoner mener at slaveri fortsatt finnes i deler av landet, og at mange flere lever under slaverilignende tilstander (UN General Assembly 2010, s. 10).¹

Alle folkegrupper i Mauritania, både arabiske og afrikanske, er sosialt lagdelte. Denne responsen tar imidlertid utelukkende for seg slaveri i maurerbefolkningen, og omtaler ikke sosiale hierarkier i de afrikanske gruppene.²

¹ Slaveri defineres her som et system der en gruppe mennesker står i eiendomsforhold til andre på en slik måte at de betingelsesløst kan utnyttes (SNL 2018). Begrepet «slaveri» kan ha mange definisjoner og arte seg ulikt i ulike historiske kontekster. For en diskusjon av begrepet, og særlig i en afrikansk sammenheng, viser vi til Rossi (2009).

² De afrikanske folkegruppene opplever mange av de samme utfordringene som haratin-befolkningen i Mauritania, og utgjør sammen med denne gruppen den «svarte» befolkningen i landet. De afrikanske folkegruppene har imidlertid aldri vært slaver for hvite maurere slik haratinere har, og det er derfor ikke hensiktsmessig å inkludere forhold for denne gruppen i denne responsen.

Respons Mauritania: Slaveri i maurerbefolkningen

Kort historikk

Mauritanias opprinnelige svarte befolkning ble fra rundt år 1000 presset sørover av almoravidene (*al-murabitun*), et berbisk dynasti som på sitt høydepunkt rundt år 1100 hersket over Maghreb og den iberiske halvøy, og arabiske krigerstammer fra den arabiske halvøy. Den berber-arabiske befolkningen tok slaver i den opprinnelige afrikanske befolkningen i raid og som krigsbytte. Etterkommerne etter disse slavene kalles i dag *haratin*. Til tross for sin afrikanske opprinnelse, er *haratin* språklig og kulturelt assimilert inn i maurersamfunnet, hvor de omtales som «svarte» maurere (Amnesty International 2002, s. 9; Den store danske 2017).³

Svarte maurere (arabisk *sudan*) har, på samme måte som afrikanske folkegrupper (halpulaar, soninké, wolof, bambara), en lavere status enn «hvite» maurere, (arabisk *baydan*), som fremdeles dominerer dagens Mauritania politisk, økonomisk og sosialt.

Maurernes sosiale struktur

Maurerne er et berbisk-arabisk folkeslag. Inntil nylig var maurerne i hovedsak fedriftsnomader, men i dag er de fleste bofaste. Det mauriske samfunnet er et stammesamfunn, hvor tilknytningen til en stamme (arabisk *qabila*) er viktigere enn tilknytningen til myndighetene. Hver stamme består av ulike fraksjoner (*fahd*), og hver fraksjon består i sin tur av flere familier, i nomadekulturen representert ved teltet (*khayama*) (Marchesin 2010, s. 31–32).

Maurersamfunnet er strengt lagdelt i klasser av aristokrater, vasaller, yrkeskaster og slaver (SNL 2019). Forenklet kan maurersamfunnet i dag deles inn i to hovedgrupper: Hvite maurere (*baydan*) og svarte maurere (*sudan*), også kalt *haratin*. Svarte maurere har historisk vært tilknyttet og underlagt hvite maurerfamilier, og utgjort en viktig del av den manuelle arbeidskraften til disse familiene, særlig innenfor husarbeid og dyrehold. Svarte maurere er sosialt underordnet de hvite maurerne, og har en nedarvet sosial status som ikke kan endres.

Svarte maureres økonomiske avhengighetsforhold og sosial underlegenhet har historisk sett vært av en slik art at den kan karakteriseres som en form for slaveri. I dag er slaveri forbudt ved lov, men fortsatt lever mange svarte maurere i en så vanskelig økonomiske situasjon og i en så underlegen sosial posisjon at det kan anses som en slaverilignende tilstand.

Omfang av slaveri i dag

Det mauriske samfunnet var mer eller mindre stabilt frem til midten av 1900-tallet, da endrede økonomiske og sosiale forhold førte til endringer i relasjonene mellom de ulike sosiale sjiktene. Kolonimakten Frankrike forbød slaveri i 1848, og i 1905 ble fransk lov implementert ved dekret i det som i dag er Mauritania. Den franske koloniadministrasjonen opprettet utover 1900-tallet såkalte «frihetslandsbyer» (*villages de liberté*) for tidligere slaver. På 1940- og 50-tallet migrerte et stort antall tidligere slaver sørover til områder som i dag utgjør Senegal, Mali og Elfenbenskysten. De lange tørkeperiodene på 1970- og 80-tallet førte til at grunnlaget for nomadisk fedrift kollapset og etterspørselen etter arbeidskraft stupte. Alle disse faktorene førte til at slaveriet ble av mindre betydning, og har svekket de historiske båndene mellom hvite maurerfamilier og deres tidligere slaver.

³ I denne responsen brukes begrepene «svarte maurere» og «*haratin*» om hverandre.

Utover på 1970-tallet begynte haratin-befolkningen å organisere seg politisk. I 1978 ble menneskerettighetsorganisasjonen El Hor («den frie» på arabisk) etablert av Messaoud Ould Boulkheir, etterkommer etter slaver og senere president for nasjonalforsamlingen i Mauritania. Ut fra El Hor-bevegelsen vokste menneskerettighetsorganisasjonen SOS Esclaves frem, en organisasjon som har vært viktig for bevisstgjøringen om den fortsatte eksistensen av slaveri, innad i Mauritania og internasjonalt. Innsatsen til disse organisasjonene, en internasjonal humanitær opinion mot slaveri, og Mauritanias ønske om godt omdømme internasjonalt, bidro til etableringen av et lovverk mot slaveri i 1981.

Til tross for lovforbudet, og til tross for at ingen i juridisk forstand er slaver i dagens Mauritania, mener flere kilder at slaveri i praksis fortsatt finnes i visse avsidesliggende, rurale områder av landet. Dette er konklusjonen til Spesialrapportøren for moderne former for slaveri, som utga en rapport om slaveri i Mauritania i 2010:

After analysing the interviews conducted with victims of slavery in Atar, in Rosso and from Néma⁴, the Special Rapporteur believes that the situations described to her meet the key elements that define slavery. The victims described situations whereby they were completely controlled by their owner using physical and/or mental threats; could not independently make any decision related to lives without his or her master's permission; were treated as commodities – for example, girls being given away as wedding presents; lacked freedom of movement; and were forced to work long hours with very little or no remuneration. In addition, the victims were further denied the right to inherit. These victims had escaped slavery and talked about the relatives that they had left behind who still lived in slavery. The Special Rapporteur therefore concluded that de facto slavery continues to exist in certain remote parts of Mauritania (UN General Assembly 2010, s. 10).

Forskeren Benedetta Rossi peker på at selv om «klassisk» slaveri sjelden forekommer i dag, finnes det fortsatt spor etter det historiske slaveriet i nåtiden, først og fremst som sosial kategori, både på samfunnsnivå og hos etterkommere etter slaver selv:

While vestiges of historical slavery can still be found today in some parts of West Africa, cases of people born into bondage and recognized as property of their masters are rare. [...] On the other hand, being classified, categorically, as “slave” usually carries stigma and influences a person's opportunity and self-esteem (Rossi 2009, s. 6).

Selv om slaveri er forbudt ved lov, forblir mange haratinere i stor fattigdom og opplever en stor grad av ufrihet i mangel på bedre alternativer. Mange overlever gjennom manuelt arbeid som tidligere ble gjort av slaver, som husarbeid og dyrehold for aristokratiske *baydan*-familier, ofte til en så lav lønn at arbeidsforholdet kan oppfattes som en form for moderne slaveri. Grensen mellom klassisk slaveri, slaverilignende forhold og økonomisk utbytting er derfor uklare i dagens Mauritania:

Today, there is a wide variation in the extent to which Haratines maintain relations of servility and dependence vis-à-vis their historic “masters”. There are no reliable figures as to number of Mauritians who live today in conditions resembling classic

⁴ Atar (by i Adrar-regionen i den nordvestre delen av Mauritania), Rosso (by i det sørlige Mauritania, ved grensa til Senegal) og Néma (by i Hodh Ech Chargui-regionen i den sørøstre delen av landet, ved grensa til Mali) er alle områder hvor slaveriet tradisjonelt har vært utbredt.

slavery and those who endure its modern forms, such as exploitative situations of domestic work and animal herding. Some scholars have argued that there are only “small pockets of slavery in the country”, but there is a consensus that many of those who have escaped formal enslavement still live in conditions of extreme servitude and poverty (HRW 2018, s. 15–16).

Forhold for haratin-befolkningen i dag

Det finnes ingen offisiell folketelling med informasjon om den etniske sammensetningen av befolkningen i Mauritania, ettersom dette er et kontroversielt tema. Et rimelig anslag er, ifølge franske innvandringsmyndigheter (OFPRA 2014, s. 10), at befolkningen består av 20 % afro-mauritanere, 30 % hvite maurere og 50 % haratin.⁵

Som vi tidligere har understreket, er ingen slaver i juridisk forstand i dagens Mauritania, og relasjonen mellom etterkommere etter slaver og tidligere herrefolk varierer sterkt, fra full autonomi til full avhengighet.

Haratin-befolkningen utgjør trolig rundt halvparten av befolkningen i Mauritania, og de sosiale og økonomiske forholdene innad i gruppen varierer sterkt. Likevel tilhører haratin-befolkningen, sammen med den afro-mauritanske befolkningen, det fattigste sjiktet av det mauritanske samfunnet:

In large cities, most Haratines live on the outskirts, in kebbas (or shantytowns) or poor suburbs where they constitute the vast majority of the population. The situation of those who remain in rural areas is even worse; most of them continue to live near their former masters in ghettos known as Adwabas that are plagued by poverty and illiteracy. Many people of slave descent continue to work on lands to which they have been given no rights and are therefore forced to give a portion of their crops to their would-be traditional masters (Anti-Slavery International, Minority Group International, SOS Esclaves & IRA 2015, s. 5).

Haratin-befolkningen utsettes for både systematisk og indirekte marginalisering og diskriminering i det mauritanske samfunnet, som domineres av hvite maurere. Gruppen er svakt representert i politiske verv og høyere stillinger i offentlig og privat sektor, og i militæret. Haratin-befolkningen har vanskelig for å komme inn på det regulerte arbeidsmarkedet, og utgjør hoveddelen av lavtlønnet, ukvalifisert arbeidskraft, som er utsatt for utnyttning. I tillegg utsettes de i større grad for nedlatende holdninger fra politi og andre myndighetspersoner enn andre grupper (OFPRA 2014, s. 13). Gruppen har også lavere utdanningsnivå enn hvite maurere, og kun 5 % av studenter i høyere utdanning er haratin (Anti-Slavery International, Minority Group International, SOS Esclaves & IRA 2015, s. 5).

Selv om slaveri er forbudt ved lov, og ingen lenger i juridisk forstand, er slave, kan psykologiske, religiøse, økonomiske og sosiale bånd mellom etterkommere av slaver og

⁵ Etnisk og sosial sammensetning av befolkningen er et kontroversielt tema fordi hvite maurere, som er en minoritet i landet, slår sammen gruppen av hvite og sorte maurere som grunnlag for å hevde at landet først og fremst er arabisk og ikke afrikansk, som et ledd i å forsvare sin politiske, økonomiske og kulturelle dominans (OFPRA 2014, s. 10). Mange haratiner ønsker ikke selv å bli regnet som maurere, men som en egen gruppe, og mange viser til at dersom man slår sammen afro-mauritanske grupper og haratiner, er Mauritania et land med en hovedsakelig «svart» befolkning, og ikke «hvit» og arabisk.

tidligere herrefolk være så sterke at etterkommere etter slaver selv i dag kan anse det som sin nedarvede plikt å underlegge seg sin tidligere herre. Amnesty (2002, s. 5) påpeker at selv om en person ikke er «eid» av en annen i tradisjonell forstand, kan vedkommende ha internalisert sin nedarvede sosiale underlegenhet og akseptert den som en del av den sosiale orden:

Some Mauritians consider themselves “slaves”, because although they are not themselves “owned” by another person, they have inherited the social status imputed to their parents who was enslaved and feel still under the control of another (Amnesty 2002, s. 4).

Both NGO observers and government officials suggested that deeply embedded psychological, religious, and tribal bonds made it difficult for many individuals whose ancestors had been slaves for generations to break their bonds with former masters or their tribes. Some persons continued to link themselves to former masters because they believed their slave status had been divinely ordained or feared religious punishment if that bond was broken (U.S. Department of State 2019).

Samtidig er det viktig å påpeke at sosial mobilitet og økonomisk suksess ikke er umulig for en person som er etterkommer etter slaver. En tradisjonell vei til sosial og økonomisk mobilitet er å erverve jordbruksland, gjerne ved forpaktning. En annen viktig strategi har vært en militær karriere, en mulighet for sosial mobilitet som har eksistert for etterkommere etter slaver helt fra den franske kolonitida.⁶ En annen strategi er migrasjon ut av Mauritania, hvor en etterkommer etter slaver kan dra fordel av anonymiteten som det å etablere seg på et nytt sted kan innebære, eller etablere en ny sosial identitet på et nytt sted hvor slaveri ikke er en etablert sosial kategori (Schmitz 2009, s. 85–115).

Lovgivning mot slaveri og håndhevingen av dette

Etableringen av et lovverk mot slaveri i Mauritania har skjedd i flere omganger. Under fransk kolonistyre ble slaveri forbudt ved dekret i 1905. Da Mauritania fikk sin uavhengighet fra Frankrike i 1960, ble menneskerettighetserklæringen inkorporert i landets nye grunnlov. I 1981 ble slaveri forbudt ved lov gjennom forordning N° 81.234. I 2007 vedtok nasjonalforsamlingen å kriminalisere slaveri gjennom lov 2007-04. I loven settes strafferammen for slaveri fra fem til ti års fengsel, samt bøter. Loven stipulerer også rett til økonomisk kompensasjon for ofre for slaveri, og gjorde myndighetspersoner som ikke fulgte opp anmeldelser om slaveri eller slaverilignende virksomhet strafferettslig ansvarlige med en strafferamme på fengsel fra seks måneder til ti år, samt bøter (Anti-Slavery International 2008). I 2013 opprettet myndighetene Tadamoun, en nasjonal institusjon som blant annet er påtaleinstans i saker som omhandler slaveri (UN General Assembly 2014, s. 7).

I 2015 vedtok nasjonalforsamlingen å opprette særdomstoler for rettsforfølgelse av slaveri, i tråd med anbefalingene fra FNs spesialrapportør som gjennomførte en delegasjonsreise til Mauritania i 2010 (UN General Assembly 2010). De tre særdomstolene ligger i Nouakchott, Nouadhibou og Néma. Samtidig vedtok nasjonalforsamlingen skjerpede strafferammer for slaveri på fengsel i ti til tjue år, og innlemmet flere straffbare forhold i lovteksten. Loven gir

⁶ Les tirailleurs sénégalais («senegalesiske skarpskyttere») ble etablert i 1857 av guvernør Louis Faidherbe som en del av det franske infanteriet. Rekrutteringen skjedde i Frankrikes kolonier i Vest-Afrika, særlig fra lavere sosiale sjikt.

også lovlig registrerte organisasjoner som har operert i minimum fem år tillatelse til å anmelde slaveri på vegne av ofre (HRW 2018, s. 4; Minority Rights Group International 2015, s. 5; Minority Rights Group International 2018).

Håndheving

Ifølge Spesialrapportøren for moderne former for slaveri (UN General Assembly 2014, s. 5–6) håndheves anti-slaveri-lovgivningen kun i begrenset grad. Politi og påtalemyndighet viser liten vilje til å etterforske og reise tiltale for tilfeller av slaveri, og de fleste saker henlegges uten reell etterforskning:

Despite these international and national legal instruments intended to eradicate slavery, practices within the country by state and local officials have continued to impede efforts to aid current and former slaves. Local organizations report reluctance to enforce the 2007 Slavery Act or facilitate its implementation at every level of the Mauritanian state, as well as widespread denial and concealment of slavery. Mohamed Ould Abdel Aziz, the President of Mauritania, has publicly denied the widespread existence of slavery and suggested that, where exploitation exists, it is because people choose to remain slaves: ‘en Mauritanie n’est esclave que celui qui veut l’être’⁷ (Minority Rights Group International 2015, s. 4).

I den grad saker rettsforfølges, er det menneskerettighetsorganisasjoner som er pådrivere. Dersom saken ender med tiltale, kan ikke offeret forvente en rettfærdig rettergang, ettersom hvite maurere har makt og innflytelse innenfor politi- og rettsvesen (Minority Rights Group International 2015, s. 11; SOS Esclaves, møte i Nouakchott november 2011). Organisasjoner som SOS Esclaves har derfor en viktig rolle som pådrivere og forsvarere av rettighetene til ofre for slaveri, men møter ofte motstand:

Overall, people of slave descent are well aware that the police and judicial system are not in their favour and they cannot rely on those institutions for assistance. None of the slavery claims presented in this report would have been filed without the help and constant pressure of Mauritanian human rights organizations. In this regard it should be noted that in several of the reported cases, human rights defenders faced acts of intimidation, such as police violence and arbitrary arrests, when trying to denounce slavery situations. Not only have the Mauritanian authorities failed to enforce the 2007 Slavery Act, there are often active attempts to prevent slavery cases from being reported (Minority Rights Group International 2015, s. 15).

Det finnes, så langt Landinfo har kunnet bringe på det rene, kun et begrenset antall rettskraftige dommer etter antislaverilovgivningen siden 2007. Under følger en oversikt over nylige saker som er dokumentert i kildelitteraturen:

- I 2011 ble en person dømt til fengsel i to år i en sak som omhandlet slaveri av to unge gutter. Den siktede ble imidlertid løslatt mot kausjon etter klage på tidsbruken i saken, men etter fem år opprettholdt domstolen fengselsstraffen og økte boten (Minority Rights Group International 2018).

⁷ «I Mauritania er man slave kun hvis man vil være det selv» (Landinfos oversettelse).

- I 2016 dømte særdomstolen i Néma to personer til et års ubetinget og fire års betinget fengsel for slaveri, de ble også dømt til å betale økonomisk kompensasjon til de to ofrene. Erstatningssummen ble oppjustert i ankesaken. De to dømte i saken var fra den innflytelsesrike og mektige Ould Daoud-stammen (Minority Rights Group International 2018).
- I mars 2018 dømte særdomstolen i Nouadhibou en kvinne til ti års fengsel for slaveri av tre søstre. Kvinnen ble løslatt to måneder etterpå på grunn av alder og helsetilstand (U.S. Department of State 2019).
- I april 2018 dømte særdomstolen i Nouakchott en mann og hans sønn til tjue års fengsel for slaveri av en hel familie i Bir Moghreïn. Da dommen falt, hadde den dømte gått bort, og sønnen flyktet til utlandet (U.S. Department of State 2019).

Vil myndighetene assistere en herre med å oppdrive en rømt slave?⁸

«Slaveri» i en mauritansk kontekst er først og fremst en nedarvet, hierarkisk struktur som innebærer at en gruppe er økonomisk avhengig av, og sosialt underordnet, en annen gruppe, og innebærer sjelden at en person er sperret inne eller lenket fast. Etterkommere etter slaver er således frie til å arbeide for hvem de vil og bo der de selv ønsker, og ingen kan, på grunn av lovforbudet mot slaveri, lenger hevde at de «eier» en annen person. Spørsmålet om hvorvidt myndighetene vil assistere en tidligere slaveeier med å oppdrive rømte slaver, er derfor lite relevant i en mauritansk kontekst.

På den annen side er etterkommere etter slaver ofte så fattige at de, i fravær av andre muligheter til å tjene til livets opphold, ikke har andre alternativer enn å fortsette å arbeide for den familien de har vært tilknyttet gjennom århundrer, ofte for en svært lav lønn og under dårlige forhold. I tillegg vil en del etterkommere etter slaver, som tidligere nevnt, identifisere seg selv som slaver på grunn internaliserte holdninger og anse det som sin plikt å forbli hos den familien og stammen vedkommendes familie har vært knyttet til i århundrer.

Ifølge SOS Esclaves, som gir praktisk og juridisk støtte til ofre for slaveri, er hovedutfordringen for dem å få ofre til å forlate sin tidligere herre, blant annet på grunn av redsel for å stå igjen alene, uten beskyttelse fra den stammen de har vært tilknyttet i århundrer. Personer som har brutt båndene med tidligere herrefolk er ofte sårbare for psykisk press om å komme tilbake. SOS Esclaves (møte i Nouakchott, november 2011) kjenner imidlertid ikke til at det brukes vold i forbindelse med at etterkommere etter slaver bryter båndene til familien de har vært tilknyttet.

Reaksjoner mot anti-slaveri-aktivister

Det finnes to organisasjoner som arbeider mot slaveri i Mauritania, SOS Esclaves, etablert i 1995, og Initiative pour la Résurgence du Mouvement Abolitionniste (IRA), etablert i 2008. Organisasjonene har som formål å sette slaveriproblematikken på dagsorden nasjonalt og internasjonalt, forsvare rettighetene til ofre for slaveri og gi juridisk veiledning i forbindelse med rettssaker (Minority Rights Group International 2015, s. 5). SOS Esclaves gir også praktisk

⁸ Dette spørsmålet går igjen i asylsaker som omhandler slaveri, og var derfor et tema i møtet med SOS Esclaves i Nouakchott november 2011.

bistand til ofre for slaveri, ved å tilby kost og losji, praktisk yrkesutdanning og hjelp til å skrive barn inn i skolen (SOS Esclaves, møte i Nouakchott november 2011).

Kun SOS Esclaves er en lovlig registrert organisasjon, mens IRA, til tross for mange forsøk, ikke har oppnådd en slik status. Det å oppnå legal status som organisasjon er svært viktig, ettersom organisasjonen da i medhold av loven fra 2015 har rett til å anmelde tilfeller av slaveri på vegne av offeret når organisasjonen har vært registrert i fem år.

De to organisasjonene har ulik tilnærming til slaveriproblematikken. Mens SOS Esclaves er en lovlig registrert organisasjon med internasjonalt renommé, som fremmer sitt budskap i et moderat språk, har IRA en mer «aggressiv» og provokativ form. De omtaler myndighetene som «rasister og tilhengere av slaveri», og brenner bøker om islamsk rettslære som de mener legitimerer slaveri, noe som oppfattes som svært provoserende i den islamske republikken Mauritania (HRW 2018, s. 5).

IRAs ledere har ved flere anledninger blitt anholdt og ved noen anledninger også dømt for deltagelse i en ulovlig organisasjon og i ulovlig demonstrasjon (FIDH 2015). Landinfo kjenner imidlertid ikke til at aktivister fra SOS Esclaves skal ha blitt utsatt for alvorlige reaksjoner fra myndighetenes side de senere årene.

Utenlandske journalister og organisasjoner som har undersøkt problemstillingen har blitt bedt om å forlate Mauritania (HRW 2018, s. 16).

Om Landinfos responser

Utlendingsforvaltningens fagenhet for landinformasjon (Landinfo) innhenter og analyserer informasjon om samfunnsforhold og menneskerettigheter i land som Utlendingsdirektoratet (UDI), Utlendingsnemnda (UNE) og Justis- og beredskapsdepartementet har behov for kunnskap om.

Landinfos responser er basert på opplysninger fra nøye utvalgte informasjonskilder, og kan bygge på både skriftlig og muntlig kildemateriale. Opplysningene er behandlet i henhold til [anerkjente kvalitetskriterier for landinformasjon](#) og [Landinfos retningslinjer for kilde- og informasjonsanalyse](#).

En respons er et svar på konkrete spørsmål som saksbehandlere i utlendingsforvaltningen har stilt Landinfo, og er ikke ment å være utfyllende redegjørelser for et tema. Responsene er utarbeidet innenfor korte frister, og kildegrunnlaget er ikke alltid like bredt som i våre temanotater.

Landinfo er en faglig uavhengig enhet, og informasjonen som presenteres, kan ikke tas til inntekt for et bestemt syn på hva praksis bør være i utlendingsforvaltningens behandling av søknader. Landinfos responser gir heller ikke uttrykk for norske myndigheters syn på de forhold og land som omtales.

Referanser

Skriftlige kilder

- Amnesty International (2002, november). *Mauritania: A future free from slavery?* London: Amnesty International. Tilgjengelig via <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=country&docid=3dcbf37b4&skip=0&coi=MRT&querysi=slavery&searchin=fulltext&sort=date> [lastet ned 19. juli 2019]
- Anti-Slavery International (2008, juli). *Information on Mauritania. Compliance with ILO Convention no. 29 on Forced Labour (ratified in 1961)*. London: Anti-Slavery International. Tilgjengelig fra https://idsn.org/wp-content/uploads/user_folder/pdf/New_files/Key_Issues/Bonded_Labour/2008_mauritania.pdf [lastet ned 19. august 2019]

Respons Mauritania: Slaveri i maurerbefolkningen

- Anti-Slavery International, Minority Rights Group International, SOS Esclaves & IRA (2015, mars). *Joint submission for the Universal Periodic Review of Mauritania, 23rd Session, November 2015*. Tilgjengelig fra <https://minorityrights.org/wp-content/uploads/2015/03/UPR-submission-FINAL-English-version.pdf> [lastet ned 19. juli 2019]
- Den store danske (sist endret 24. august 2017). *Mauretaniens – historie*. København: Den store danske. Tilgjengelig fra [http://denstoredanske.dk/Geografi_og_historie/Afrika/Vestafrikas_historie/Mauretaniens_\(Historie\)](http://denstoredanske.dk/Geografi_og_historie/Afrika/Vestafrikas_historie/Mauretaniens_(Historie)) [lastet ned 19. juli 2019]
- FIDH, dvs. Fédération internationale de droits humains (2015, juni). *Mauritania: Anti-slavery activists sentenced to two years' imprisonment*. Paris: FIDH. Tilgjengelig via <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=country&docid=55e6bf6e6&skip=0&coi=MRT&querysi=slavery&searchin=fulltext&sort=date> [lastet ned 19. juli 2019]
- HRW, dvs. Human Rights Watch (2018, februar). *Ethnicity, Discrimination, and Other Red Lines. Repression of Human Rights Defenders in Mauritania*. New York: HRW. Tilgjengelig via <https://www.refworld.org/country,...MRT,..5aba93344,0.html> [lastet ned 19. juli 2019]
- Marchesin, P. (2010). *Tribus, ethnies et pouvoir en Mauritanie*. Paris : Karthala.
- Minority Rights Group International (2018, april). *Haratines*. London: Minority Rights Group International. Tilgjengelig fra <https://minorityrights.org/minorities/haratin/> [lastet ned 17. juli 2019]
- Minority Rights Group International (2015, oktober). *Enforcing Mauritania's Anti-Slavery Legislation: The Continued Failure of the Justice System to Prevent, Protect and Punish*. London: Minority Rights Group International. Tilgjengelig via <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=country&docid=561f6aa74&skip=0&coi=MRT&querysi=slavery&searchin=fulltext&sort=date> [lastet ned 19. juli 2019]
- OFPRA, dvs. Office français de protection des réfugiés et apatrides (2014, mars). *Rapport de mission en République Islamique de Mauritanie*. Paris, OFPRA. Tilgjengelig fra https://www.ofpra.gouv.fr/sites/default/files/atoms/files/10_ofpra-cnda-bamf_rapport_de_mission_en_republique_islamique_de_mauritanie_du_1er_au_8_mars_2014.pdf [lastet ned 19. juli 2019]
- Rossi, B. (ed.) (2009). *Reconfiguring slavery. West African Trajectories*. Liverpool: Liverpool University Press.
- Schmitz, J. (2009). Islamic Patronage and Republican Emancipation: The Slaves of the Almaami in the Senegal River Valley. I: B. Rossi (2009). *Reconfiguring slavery. West African Trajectories*. Liverpool: Liverpool University Press, s. 85-115.
- SNL, dvs. Store Norske Leksikon (sist endret 10. april 2019). *Maurere*. Oslo: SNL. Tilgjengelig fra <https://snl.no/maurere> [lastet ned 19. august 2019]
- SNL (sist endret 29. november 2018). *Slaveri*. Oslo: SNL. Tilgjengelig fra <https://snl.no/slaveri> [lastet ned 18. juli 2019]
- Sutter; J. (2012). Slavery's last stronghold. *CNN*. Tilgjengelig fra <https://edition.cnn.com/interactive/2012/03/world/mauritania.slaverys.last.stronghold/index.html> [lastet ned 19. juli 2019]
- UN General Assembly (2010, 24. august). *Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of slavery, including its causes and consequences, Gulnara Shahinian. Mission to Mauritania*. New York: United Nations General Assembly. Tilgjengelig via <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=country&docid=4c96fcf62&skip=0&coi=MRT&querysi=slavery&searchin=fulltext&sort=date> [lastet ned 19. juli 2019]
- UN General Assembly (2014, 26. august). *Report of the Special Rapporteur on the contemporary forms of slavery, including its causes and consequences, Gulnara Shahinian. Follow-up mission to Mauritania*. New York: United Nations General Assembly. Tilgjengelig fra <https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session27/ layouts/15/WopiFrame.aspx?s>

Respons **Mauritania: Slaveri i maurerbefolkningen**

[ourcedoc=%2FEN%2FHRCBodies%2FHRC%2FRegularSessions%2FSession27%2FDocuments%2FA%2F5FHRC%2F27%2F5F53%2FAdd%2F1%2FENG%2FEdoc&action=view](#) [lastet ned 19. juli 2019]

- U.S. Department of State (2019, 13. mars). *2018 Country Reports on Human Rights Practices: Mauritania*. Washington DC: U.S. Department of state. Tilgjengelig fra <https://www.state.gov/reports/2018-country-reports-on-human-rights-practices/mauritania/> [lastet ned 18. juli 2019]

Muntlige kilder

- SOS Esclaves. Møte i Nouakchott, 23. november 2011.

© Landinfo 2019

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Landinfo er enhver eksemplarfremstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov.